

ἀλλὰ δὲν ἦσαν τίποτα πρᾶξ πυγολαμπίδες,
ἦγον κωλοφωτισαῖς.

καὶ τὸτ' ἐφώνησα πρηνής: εὐδόκησε, Θεέ μου,
ἔμῃ γενοῦν κωλοφωτισαῖς ἢ ὄφθαλμοῦ τοῦ πολέμου, »
ἰγύριασ' ἑστὸ σπῆτι μου, καὶ τᾶλλο τὸ πρῶτ'
ἰσχυρᾶ κατὰ τοὺς ἔσπρησας καὶ μὴ καταρροῆς,
ἰσχυρᾶ κατὰ τοὺς ἀπὸ τῆν ἰσχυροῦντα:
ἑστὸ σῦνορα Διάδοχος διὰ νυκτὸς παρτέντα. »

Ἦδη δευτέρα ἔλθομεν.

Ἰλιδοῦναι μου τρελλό, μὴ μοῦ ξεφύγῃς, στάσου,
ἔλα πολέμου κελαιδοῦν τὰ κελαιδοματὰ σου ;
τάχα τὰ πράσινα κλαρὰ
θὰ κρύψουν σὺν καὶ πρῶτα
τοῦ τουρκεῖου τὴν κλεφτουριὰ,
ποῦ δὲν τὴν σκιάζει ὄντα ;

ἔλα τὴν Τρίτη θ' ἀκουσθὲ πολεμικὸ τραγοῦδι ;
ἔλα καὶ τὰ τᾶτα τοῦ Σκουζέ καὶ τὰ τᾶτα τοῦ Σκουλοῦδη
ἔλα ἑστὸς μάχης τοὺς καπνοὺς δὲν θὰ χιλιμετρῶσιν ;
ἔλα καὶ σὺ, βρε Φασουλῆ, θὰ τὰ καθθαλιώσῃς,
μὴς ἑστὸς σταύλους ἄδεια καὶ πάλι θὰ γυρίσουν
καὶ θὰ τὰ ζέβουν ἑστὸ λ α ν τ ὠ νὰ κάνουν ἐπισκέψεις ;

ἔλα καὶ τ' ἐφοργαῖδορας ἐκείνος ὁ ἑικός μου,
ἑστὸς ἑστὸς κύκλους τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ μεγάλου κόσμου,

δὲν θὰ ταχθῇ μαινόμενος εἰς μίαν λαγῶνα
μαχίμων τετραπόδων,
ἢ τὸν σάντ του θὰ μασσᾷ στρωτὸς ἑστὸν ἀχυρῶνα
σὺν κτήνος τῶν τριδῶν ;

Ἦδη πῆς αὐτὴ τὴν Πασχαλιὰ,
ποῦ ἔβλεθ τὸν Ἀπρίλη,
θὰ σμίξουν τάχα μὲ φιλιὰ
φαρμακωμῆνα χεῖλη ;

Ἦδη πῆς ἐκεῖ ἑστὸν Ὀλυμπο θ' ἀντιλαλή φλογέρας
καὶ τουρκεῖα Βλαχάδα,
καὶ τῆς λαμπάδας τῆς Λαμπρῆς θ' ἀνάψωμ' ἐκεῖ πέρα
ἑστὸ ὀξυαῖνον σκιάδα ;

Καὶ δὲν θὰ ψάλλῃ τάχατε μὲς ἑστῶν μαχῶν τὸν κρότον
τὸ στόμα τοῦ καππᾶ :
ἐποιῆσαι πολυχρόνιον Γεώργιον τὸν πρῶτον
σὺν τῇ . . . καὶ τὰ λοιπὰ ; »

Ἰλιδοῦναι μου τρελλό,
γὰρ πῆς μου, σὲ παρακαλῶ,
τί διάβολο θὰ γίνῃ
σὲ τοῦτο τὸ καμῖνι ;

Ἄκουσε βόμβους καὶ βροντὰς,
ἔδῃ καὶ τὰ χυρῶνα τᾶδεκα,
μὴ κίτταξῃ καὶ ἔθλονταξ,
ποῦ πλάκωσαν κοπάδια

μιά' από τόπους μακρυνούς, μίς' από τόσα μέρη,
κι' άκούει λόγους φλογερούς από τόν Καλησηπέρη.

Γιά κούτταξε 'στών Άθηνών τό πρώτο περιβόλι
καρδί κάθε καρδίχης
και μίς 'στά φύλλα της καρδίχης
μας έχουν οι μαριόλι.

Πάει, θά στρίψη κάθε νοός
μή τόσους Γκριβακλιόνους,
Δανιμαρκίους, Ίσπανούς,
κι' άλλους Φιλέλληνας Σπανούς.

Μί του πoλέμου τόν πυρσό
τά στήθη των άναθω,
γίνεται σύγγυσις γλωσσών,
κναις δέν πίνει κάθω.

Νά και πολλοί χωρίς λερτό και δίχως πασαπόρτι,
τρώνε και πίνουν χάρισμα, τούς δίνουν και μπιφτίκι,
μά κούττα και τόν βλάμη μου, τόν Παρικλή τόν μούρτη,
όπου κι' αυτός άγόρασε σκουάκι Γκρα τουργίκι.

Τουφίκια τώρα κρύβονται και οι παππάδων ράσσα,
μά κι' οι περιβολάρηδες, που τρήχουν μέ γαιδούρια,
μίς 'στά κάρτα, 'στά γουλιζ, 'στά σείλινα, 'στά πράσσα
έχουν κρυμμένα Μάουζερ, Γκραβάτσα και κουμπουρίε.

Χελιδονάκι μου τρελλό,
για πίς μου, σέ παρακαλώ,
θά γίνη τώρα πόλεμος νά σκάσουν τά κωδώνια ;
όπου χαρούμενος ιδώ χελιδονών φωληρά
στίκυ και γιά τόν πόλεμο 'ρωτά τά χελιδόνια,
κι' έκείν' άμίσις μ' άπαντούν μέ μία κουτσουλιά.

Ο Φασουλής με μούτρο σαν λεμόνι τό μάρμαρο του Ρήγα στεφανόνει.

Δέξου μου, μεγάλη Ρήγα, δέξου με και τώρα 'μπρός σου
' ακόνιστο τό σπαθί μου 'τό βουδι τό μάρμαρο σου.
Κούττα κόσμο που γιορτάζει, κούττα νειάτ' άρματωμένα,
κούττα άπάνω ξαστεριά...
τά στεφάνια που σου φέρνω τάχει μ' αίμα ποτισμένα
λατρευτή παλληκαριά.

Αίμα 'πίτσιε και πάλι τό ξερό της σκιάδας χώμα
κι' εξεστρώσαν λουλούδια,
κι' έκαλάθησε τραγούδια
κάθε λύρα, κάθε στόμα.

Ο λαός ό στρατιώτης έσηκώθη πέρα πέρα
'στη σπητή του Παλατιού,
και τό λάβαρο της Λαύρας ξεδιπλώνει 'στών άγέρα
μέ παϊάνας τό Μάρτιου,
και γιά δόξα του καινούριου στήνει 'μπρός σου πυραμίδες
μέ της άτιμής Ευρώπης της άντιχριστίας οδέιδες.

Δέν τόν σκιάζει μήτε Τούρκου, μήτε Φρόγγικου μολοδι,
μήτε μπέσιλας Καννέβαρο, μήτε κι' άλλος μασκάρης,
χαριετζ' τό φτωχικό του και τό ξεκούπο καλούδι
μέ τό γέλιο της έλπίδος, μέ τό δάκρυ της χαρής.

Γελαστά, στεφανωμένα μέ της δόξης τά κλωνάρια
τό' άπέρτα παλληκάρια
σάν νά κάνουν πανγυρί, σάν νά τρήχουν σέ γιορτή,
περιμένουν τόσα λόγια νά μή μείνουν 'στό χαρτί.

Μή, μεγάλη πρωτομάρτυ, μή τό χέρι σου ξεπλώσης
σάν και πριν νά φακελώσης.

Ξαπλώσε τό νά 'βλογήσης τών παιδιών σου τούς κροτάφους,
τό λεπίδι που σαλεύει, τό τουρκί που σικιτά,
ξάπλωσε τό νά 'βλογήσης τών παλληκαριών τούς τάφους,
αίματόβρεκτα λουλούδια κι' αίματόβρεκτα σπαρτά.

Τα μαρμάρ' άντεριά σου θακρυμμένους τά φιλό
νά ζεστάνω τήν καρδιά μου και τό κρύο μου μπαλό.
Και τό μάρμαρό σου μόνο, τρωβάδουε πρωτομάρτυ,
και νεκρούς αναθερμαίνει σάν 'στία φλογερά,
δωε θάρρος, σκόρπα σπίνες 'στών νταή τόν Μπουκαπάρτυ
νά μή λιώσωμε 'στά πύδια σάν κι' έκείνη τήν φορά.

Ώσωνα τον νά πάρη φόκο
πριν ιδουσε κι' άλλο μπλόκο,
και φωνάξη κάθε βλάμης
και πολέμαρχος άντάμας ;
εΐ ! και τώρα τι νά κάμης ;
δέν άρίνουν αι Δυνάμεις.»

Θέλω πάλις άσημνάις νά περάσουν άπ' έμπρός μου,
θέλω βρόντους, θέλω τόνους πολυμηκρατικής όρχήστρας,
κι' ένα φτίσιμα νά γίνουν τά φτυσιματα του κόσμου
'στά ραζιλικά τά μούτρα της Φραγκιάς της βομαρδίστριας.

Ο Φασουλής αναχωρεί μέ κλέφτη φορεσιά λερή.

Μουντζίνο Φράγγους μόγγηδες, μουντζίνο και χαχέλους,
άρινω γεια 'στους φίλους μου και 'στους 'θικούς μας δλους,
φορώ 'φπλαξ βλογκαλισσις φορώ και τό φακέλι,
κρύβω φλογερά φλογερά μίς 'στό μανικουκάτι,
και φεύγω γιά τό σούρα και πάω γιά τήν Πέλι,
και σκούξω: «τόπο κάνετε 'στών Φασουλή τόν Αλάση.»

Βαρδάτε και σās έξαγα, φορώ στραβά τήν κάπα,
αδεινίνο 'μπρός εις τόν 'Ετέρι, μά τεμενά δέν κάνω,
και μίς 'στη Ρώμη 'βρίσκομαι κι' εύχαριστώ τόν Πάππα,
όπου σπυώθηκε κι' αυτός από τό Βατικάνο
γιά νά τό φάλη της Φραγκιάς της βρωμοκακαράξας
και τούς φρεκτους βομαρδίστριας μαλαξής της Μαλάξας.

Κάθε Ναυάρχου περιγέλω μαλακισμένη ράτσα,
που τήν καταρξίλειαν τά Κρητικά Γεραδάτεις,
των Κρητικών πολεμιστών φιλό της μαγαζιονταίς,
που 'όζαζαν παλληκαριά σέ στήθη μαρμαρινία,
πότε του Μπάρμπα-Θωδορή μαλαξώ της μαρμαπέταις,
πότε βασιτώ σρικτά σρικτά τόν Πάππ' από τό γένια.

Ροζίκουν ολογάλανοι τών ουράνων οι θελοι,
του Μάρτη μας του δοξασιτώ γλυκοχαρά' ή Σχόλη,
νά ! σέ χαριτά δικλωματών και ντιπλόκωσώ τρόπους,
στίμα κολλάδ 'στά μούτρα των έπίσχυοντι κι' αιώνον,
διαφιρίξω και τρυπά κρυμμένους κατασκόπους
καθώς ό Χάμλετ ό τρελλός σπαθίει τόν Πολώνιον.

Μεγάλη Τρίτη 'σίμισσε, βαρδάτε παρατέρα
νά στήση τήν παντιέρα.

Ολ' ή Φραγκιά μου φαίνεται σάν νεροκοκοκίθα,
του Σικώθ δέ τήν κλητικόν εις έλλα σχηματίξω
και τόν κανόν' ακολουθώω του λέγω: «χαίρε, Σκίθα,
που μέ της εύσπλαγγχίας σου τό μέγεθος αστιξώ.»

Κι' ό Φασουλής άρματωλάς και καπετάνιος βγαίνει...
μεγάλης μέραις 'σίμισσαν... όρε και τι θά γένη!
'Όρε 'στών Φράγγων της βρονταίς και 'στών παληνθρακιά...
έλισσαξα γιά πόλεμο και διν κρατεροίμαι πιά...
βαρδάτε και σās έξαγα, βαρδάτε και θά ρίξω...
εσίο λοιπόν ό πόλεμος... πάω νά τόν κηρύξω.